

ΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ... ΜΗ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΠΡΟΧΩΡΗΣΕΙ ΜΕ ΟΜΟΦΩΝΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ

Η Κοινότητα χρειάζεται «ανακωχή» ανάμεσα στις παρατάξεις της

Η αρμονική και δημιουργική συνεργασία ανάμεσα στον «Κόσμο» και την Κοινότητα, είναι χαρακτηριστικά περίπτωσης άσπονδων εχθρών που συμφιλιώθηκαν και ωφελήθηκαν. Υπενθυμίζω ότι «Κόσμος» κυκλοφόρησε για πρώτη φορά στις 16 Ιουνίου 1982 με πρωτοβουλία τού εκδότη του «Νέου Κόσμου» Τάκη Γκόγκου και τού φίλου του, αξέχαστο πολιτιστικό γερουσιαστή και δημοσιογράφο Τάκη Καλδή. Σύμφωνα με τον Γιώργο Μεσσάρη, επί 19 χρόνια διεύθυντή και αρχιοντάκτη της εφημερίδας μας στην περίοδο της μεγάλης ανάπτυξης της, «πάταν μια κίνηση η οποία στόχευε να δώσει τέρμα στο μονοπώλιο που ήθελε να διαφεύγει την τύχη της παροικίας και να επιβάλει τις απόψεις του στο κάθε τι. Ήταν ένα δύσκολο εγχείρημα που – παρά τις αντίξεις συνθήκες – πέτυχε, χάρη στις φιλότιμες προσπάθειες των πρωταγωνιστών του και την αναγνώρισή τους από την παροικία.»

Ήταν μια εποχή που αντιδεοντολογικά η αντίπαλη εφημερίδα αγνοούσε την Αρχιεπισκοπή και τους φορείς της με την πολύπλευρη δράση τους και αυτό το κενό ήθελαν να καλύψουν οι δύο φίλοι με την έκδοση του «Κόσμου», με ένα εγχείρημα που πέτυχε απόλυτα παρά τις αντιδράσεις των εχθρών της Εκκλησίας.

Ο «Κόσμος» και η Κοινότητα βρέθηκαν σε αντίπαλα στρατόπεδα και επί οκτώ χρόνια μέχρι το 1990 υπήρχαν πολλές και σκληρές κόντρες, με άρθρα εναντίον της Κοινότητας και επιθέσεις της Κοινότητας εναντίον του «Κόσμου», που τον θεωρούσαν όργανο της Αρχιεπισκοπής. Ετοι βρήκα εγώ την κατάσταση στον παροικιακό Τύπο όταν άρχισα να εργάζομαι στον «Κόσμο» το 1989, αλλά το 1990 πρότεινα στον Γιώργο ότι η εφημερίδα

μας πρέπει ν' αγκαλιάσει ολόκληρη την παροικία, ακόμη και την Κοινότητα.

Ο Γιώργος συμφώνησε και η ευκαιρία παρουσιάστηκε όταν λάβαμε πρόσκληση σε συνέντευξη Τύπου που θα έδινε για το Ελληνικό Φεστιβάλ ο τότε γραμματέας της Κοινότητας και πρόεδρος της Επιτροπής Φεστιβάλ, Νίκος Παπανικήτας. Με τη συγκατάθεση τού αρχισυντάκτη μου πήγα μετά φόβου Θεού στα γραφεία της Κοινότητας στη Λακέμπα, επειδή είχα πικράν πείρα από μια άλλη επίσκεψη μου στα γραφεία της Κοινότητας στο Πάτινγκτον πριν πολλά χρόνια επί προεδρίας Πίτερ Γεροντάκου. Τότε τα μέλη του συμβουλίου ζήτησαν να φύγω, αλλά παρέμεινα μόνο επειδή το απαίτησε ο αξέχαστος φίλος Γεροντάκος.

Το 1990, όμως, όχι μόνο δεν αντιμετώπισα εχθρόπιτα από το συμβούλιο, αλλά ο Νίκος Παπανικήτας και ο πρόεδρος Χάρης Δανάλης με υποδέχτηκαν με ευγένεια και μπήκαν τα θεμέλια της πολύχρονης συνεργασίας μας. Μερικές βδομάδες αργότερα, όμως, σε μια γενική συνέλευση που έδωσα το παρών σαν δημοσιογράφος κάποιοι πέτυχαν την αποπομπή μου με πρόσοχη πως δεν ήμουν μέλος, οπότε φρόντισα να γίνω μέλος από τότε.

Πιστεύω πως αυτή η συνεργασία μας ωφέλησε την Κοινότητα, όχι μόνο επειδή η εφημερίδα μας άρχισε να προβάλει εκτεταμένα τις δραστηριότητές της και τα έργα της όπως το νεόδμητο γηροκομείο της, αλλά και επειδή το συμβούλιο της δεν πάταν πια έρμαιο σε εκβιασμούς και όποτε δέχτηκε επιθέσεις αναλάβαμε να αντιμετωπίσουμε τους εχθρούς του.

Τα αναφέρω αυτά επειδή η Κοινότητα είναι σήμερα επι-

κίνδυνα δικασμένη και κάτι πρέπει να γίνει επειγόντως. Απορρίπτω σαν δικαιολογία το θέμα των πληρεξουσίων, γιατί το πρόβλημα είναι πολύ πιο μεγάλο και έχει να κάνει με τις διαπροσωπικές σχέσεις ανάμεσα στις διάφορες τάσεις μέσα στην Κοινότητα. Το γεγονός ότι μόνο 107 μέλη παρουσιάστηκαν στην επίσημη γενική συνέλευση τού φορέα αποκαλύπτει το μέγεθος της κρίσης. Ούτε πιστεύω ότι η Κοινότητα θα διαλυθεί ή θα χρεοκοπίσει εξαιτίας της κρίσης, όμως ποιό θα είναι το όφελος και ποιός ο ρόλος τού ιστορικού μας φορέα χωρίς ενεργά μέλη;

Αν η Κοινότητα μπόρεσε να συμφιλιωθεί με τον εχθρικό τότε «Κόσμο» και να συνεργαστούμε αρμονικά 25 χρόνια έστω με κάποιες κατά καιρούς διαφωνίες, γιατί δεν μπορούν να κηρύξουν τουλάχιστον «ανακωχή» οι διάφορες τάσεις για να δημιουργηθεί ένα κλίμα συνεργασίας ανάμεσά τους αρχίζοντας από ένα κοινό ψηφοδέλτιο; Σε όλες τις τάσεις υπάρχουν αξιόλογοι νέοι και νέες που θα μπορούσαν να εξασφαλίσουν το μέλλον της Κοινότητας, επειδή δεν επιτρέπεται οι αμαρτίες των γονέων τους να παιδεύουν τον ιστορικό φορέα μας. Η Κοινότητα έχει μεγάλο μέλλον μπροστά της και ιστορική ευθύνη απέναντι στην παροικία, αλλά δεν αμφιβάλλω πως το σημερινό συμβούλιο θα μπορέσει να συνεχίσει το έργο του, όμως απαραίτητη είναι η συμφιλίωση με υποχωρήσεις από όλους τους ενδιαφερόμενους, αν φυσικά ενδιαφέρονται για την Κοινότητα και το μέλλον της.

****Τα παραπάνω ισχύουν για όλους τους φορείς και οργανώσεις μας που αντιμετωπίζουν δικόνοια στο εσωτερικό τους. Ονόματα δεν λέμε γιατί είναι πολλοί, αλλά αργά ή γρήγορα θ' ασχοληθούμε και μ' αυτούς αρχίζοντας από τα Μακεδονικά σωματεία μας.**

Οι μάχες της Ελλάδας

Με τις άκαρες και προκλητικές δηλώσεις του ο Νίκος Φίλης έδωσε την ευκαιρία στους Χρυσαυγίτες να ξαναρχίσουν τις βιαιοπραγίες εναντίον της Δημοκρατίας, ενώ η κυβέρνηση Τσίπρα δίνει σκληρές μάχες για να μην χάσουν τα σπίτια τους οι Ελληνες, για τα κόκκινα δάνεια και για τα ισοδύναμα μέτρα που θα βοηθήσουν τους δεινοπαθούντες.

Οι κουτοπόντροι ρατσιστές και πολιτικά κάντηδες προσπαθούν να πείσουν τους αφελείς πως τάχαμ' ο Φίλης κατήργησε την ανεγνωρισμένη από τη Βουλή γενοκτονία των Ποντίων, ενώ τίποτε δεν έχει αλλάξει, αφού και σύντροφοι του διαφώνησαν. Η αντιπολίτευση συνεχίζει ν' ασχολείται με τον Φίλη με εθνικιστικές κορώνες και φτηνή δημαρχίγια σε μια περίοδο που οι Ελληνες αγωνιούν για το σπίτι τους, για τη δουλειά τους και για το μέλλον των παιδιών τους.

Η Ελλάδα είναι τα σύνορα της Ευρώπης

«Αυτό που προτείνει ο πρόεδρος Γιούνκερ είναι καλύτερη φύλαξη των ελληνικών συνόρων, που είναι αρμοδιότητα της

Ελλάδας και καλύτερο συντονισμό για να μην πνίγονται οι άνθρωποι», διευκρινίζουν πηγές της Επιτροπής, σε μια προσπάθεια ανασκευής των δηλώσεων Γιούνκερ που δημιούργησαν αντιδράσεις. Απόλυτα δικαιολογημένες ήταν οι αντιδράσεις στις δηλώσεις του Γιούνκερ που -εκ του πονηρού- πρότεινε κοινές περιπολίες Ελλάδας-Τουρκίας.

Τα σύνορα της Ελλάδας με την Τουρκία και άλλες χώρες δεν είναι μόνο ευθύνη της Ελλάδας, αλλά κυρίως της Ευρώπης που πεισματικά αρνείται να προστατέψει, για να προστατέψει μεγάλα οικονομικά συμφέροντα.

Αυτή η στήλη πολλές φορές έχει προτείνει, ακόμη και στον τότε υπουργό Άμυνας Ακη Τσοχατζόπουλο, πως αν η Ε.Ε. εγγυηθεί τα σύνορα της Ελλάδας από έναν επίθεση και εισβολή, η πατρίδα μας και η Τουρκία θα μπορούσαν ν' απαλλαγούν από τον Βραχνά των εξοπλισμών αφού δεν θα υπήρχε κίνδυνος εκθροπραξίων. Αυτό, όμως, θα σήμαινε απώλεια πολλών δισεκατομμυρίων δολαρίων για την πολεμική βιομηχανία που αφελείται από την εκθρότητα ανάμεσα στις δύο χώρες.

Ο Βαγγέλης Μεϊμαράκης προφανώς θέλει να διαιωνίσει αυτή την αντιπαλότητα

ανάμεσα στις δύο χώρας απαιτώντας από τον Αλέξη Τσίπρα να μιλήσει για την γενοκτονία των Ποντίων πριν την επίσκεψή του στην Τουρκία.

Εγώ προσωπικά συμφωνώ απόλυτα με τη θεωρία τού Αντρέα Παπανδρέου για «τον κίνδυνο εξ Ανατολών» επειδή οι Ελληνες λέμε «κακός γείτονας, κακός δαίμονας» και μέχρι σήμερα η συμπειριφορά των Τούρκων πηγεών απέναντι στην Ελλάδα ήταν σατανική. Ομως, επειδή οι Τούρκοι δεν πρόκειται να εγκαταλείψουν βέβαια τη χώρα τους για χάρη μας, δεν πρέπει να εγκαταλείψουμε τις προσπάθειες για μια ειρηνική συνύπαρξη των δύο λαών, περιφρονώντας Βλακώδεις δηλώσεις όπως τού Φίλη και προκλητικές προτάσεις όπως τού Μεϊμαράκη.

*** Παρεμπιπτόντως, μια ανεγκέφαλη γαλλίδα βουλευτής δηλώσει περισσότερο από αντισλαμικό μένος παρά φιλελληνισμό ότι η Κωνσταντινούπολη ανήκει στην Ευρώπη χωρίς τους Τούρκους κατοίκους της. Πολύ σωστά, οπότε 20 εκατομμύρια Τούρκοι κάτοικοι της θα πρέπει να εγκαταλείψουν την Πόλη για να γίνει ευρωπαϊκή, επειδή τόσο μυαλό διαθέτουν οι ρατσιστές...

Ανάγωγα

Εγραψε ο Τάσος Παπάς στην «Εφημερίδα των Συντακτών»: